

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έτος τρίτον τούτο είναι,
κι' έδρα πάλιν αϊ' Αθήναι.

Χίλια οκτακόσα ογδοήντα έξη,
εις αυτό τὸ χρόνο καίτι θά μάς τρέξη.

Ὁ Ρωμῆος τὴν εβδομάδα — μόνο μιά φορά θά βγαίνει,
κι' ἐπεὶ ἐγὼ ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ καταβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιατί δὲν τοὺς ἀνέχομαι,
ἐπ' ἑκατὸν κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δὲν θά ἔχουμε ταφτέρια — ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐ μ ἔ.
Μές' στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆός μας μιά δεκάρα
Κι' ἄς τὴν δίνῃ ὅποιος θέλει — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μάς μέλει.

Δεκαεννέα τοῦ Ἀπριλίου
καὶ μέγας σάλος τοῦ βασιλείου.

Ποῦντος ἑκατὸν δεκάξη,
κι' ἡ Εὐρώπη ἄς λουφάξη.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

— Λοιπὸν ἀμέσως, Περικλῆ, ταῦτά σου νὰ τεντώσῃς,
καὶ ἄκουε καὶ ἄκουε καὶ βάστα σημειώσεις,
γιατί θά μάθῃς πράγματα ποῦ εἶναι γιὰ νὰ φρίξῃς,
εἰλ' ὅμως, σὲ παρακαλῶ, ἀπάθειαν νὰ δείξῃς.
— Λοιπὸν ταῦτά σου τέντωσε, κι' ἐγὼ θά προσπαθῶ
μὲ ἀρετὴν σαφῆνειαν νὰ σοῦ τὰ ἐξηγήσω,
εἴχαμαι δὲ εἰς τὸν θεόν, τὸν ὄντως ἀναστάντα,
νὰ μοὶ ἐπέλθῃ βοηθὸς εἰς ταῦτα τὰ συμβάντα,
καὶ νὰ μὴ χάσω, Περικλῆ, τοῦ λόγου μου τὸ νῆμα ...
— Εἰς τὴν οὐσίαν ἀπαιτῶ νὰ ἐμῆς παραχρήμα.
— Πῶς ν' ἀρχίσω, Περικλῆ, καὶ ποῦ νὰ τελειώσω;
κατὰ οἱράν τὰ πράγματα πῶς νὰ σοῦ καταστρώσω;
— Παραίτησε τὸν πρόλογον, κι' ἐμπρὸς 'στὰ περαιτέρω.
— Δὲν ἄκουσες καμμιά φωνή;

Καμμιά φωνή δὲν ξέρω.

— Λοιπὸν ἐκεῖνην τὴν φωνὴν δὲν ἤκουσες ὡς τώρα;
— Βρὲ ποιά φωνή;

Ἐκεῖνην, βρέ ...

Θά φᾶς καμμιά σπαλιδρα.

Φ. — Ἐκεῖνην, βρέ, ποῦ ἤκουσε κι' αὐτὸς ὁ Δεληγιάννης.

Π. — Μωρὲ μ' αὐτὰ τὰ λόγια σου θά μὲ ἀποτρελλάνῃς.

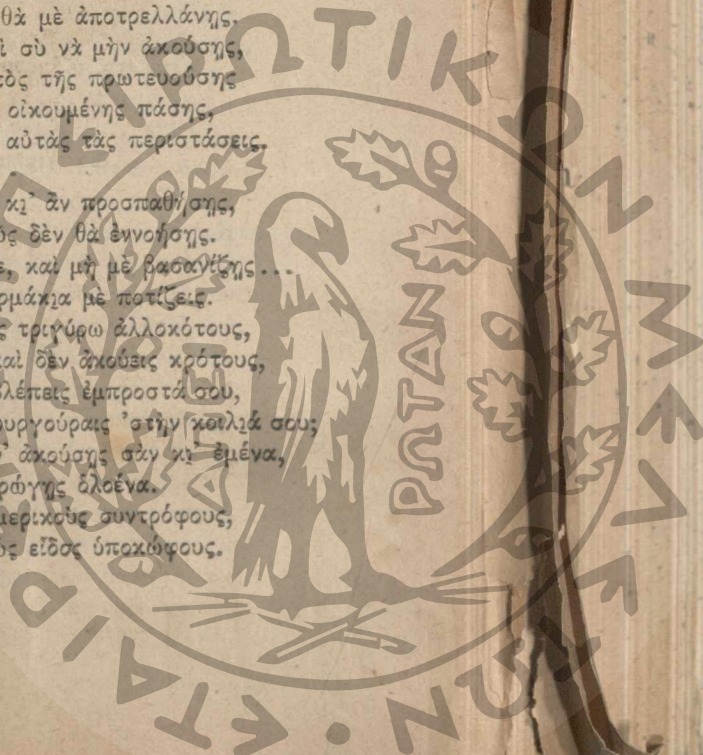
Φ. — Περτέργον! ... πῶς ἔτυχε καὶ σὺ νὰ μὴν ἀκούσῃς,
ἀφοῦ δὲν εἶναι ἄνθρωπος ἐντὸς τῆς πρωτεύουσῃς
καὶ εἰς τὰ τετραπέρατα τῆς οἰκουμένης πάσης,
ὅπου νὰ μὴν τὴν ἤκουσε σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις.

Π. — Ἀκόμη δὲν ἐννόησα ...

Φ. — Ὅσο κι' ἂν προσπαθῇς,
σὲ βεβαιῶ, βρέ Περικλῆ, πῶς δὲν θά ἐννοήσῃς.

Π. — Μὰ 'πές μου, βρέ ἀντίχρστε, καὶ μὴ μὲ βασανίζῃς ...
μὲ τούτῃ πάλι τῇ φωνῇ φαρμάκῃ μὲ ποτίζεις.

Φ. — Καὶ δὲν ἀκούεις, βρέ, φωνὰς τριγύρω ἄλλοκότους,
καὶ δὲν ἀκούεις κεραυνοὺς καὶ δὲν ἀκούεις κρότους,
καὶ λάχανα καὶ ἄχυρα δὲν βλέπεις ἐμπροστὰ σου,
καὶ δὲν αἰσθάνεσαι, μωρέ, γουργούρας 'στὴν κοιλιά σου;
Ἄν θέλῃς τούτῃ τῇ φωνῇ ν' ἀκούσῃς σὺν κι' ἐμένα,
ψωμί ξερό καὶ λάχανα νὰ τρώγῃς ὁλοένα.
Λάχανα ἔφαγα κι' ἐγὼ μὲ μερικὸς συντρόφους,
κι' ἀμέσως ἔβγαλα φωνὰς ὡς εἶδος ὑποκόφους.

Καί ἤδη, φίλε Περικλῆ, τὴν πρύμναν θ' ἀνακρούσω.
 Η.—Κι' ἐγὼ ἐκείνην τὴν φωνὴν ἐπιθυμῶ ν' ἀκούσω.
 Φ.—Ἦτο λοιπὸν Κυριακή, τοῦ Πάσχα πρώτ' ἡμέρα,
 βαρυπνευθὴς ἐφαίνετο ἡ πέριξ ἀτμοσφαῖρα,
 κι' ἐψάλλαν τὴν Ἀνάστασι σὲ δεκαπέντε γλώσσαις
 κι' ὅλο βραχάδες ἐδλεπες καὶ παραμάναις τόσαις,
 καὶ χάριν γούστου, Περικλῆ, γιὰ τὴν ἀγία σχόλη
 καὶ κάποιος ἐσκοτώνετο ἀπὸ κουμπούρας βόλι,
 καὶ ἤκουες φιλήματα καὶ μπάμ καὶ μπούμ καὶ αὐτοῦς,
 κι' ἐχόρευαν εἰς τοῦ Τσιγγροῦ καὶ τοὺς Ἀμπελοκήπους,
 δρόπαν ἓνα δίχροτο ἢ τρίχροτο βαπόρι
 βλέπω νὰ βάζῃ, Περικλῆ, σ' τὸν Φαληρέα πλώρη,
 κατόπιν βλέπω δεύτερον, κατόπιν νά! καὶ τρίτο,
 καὶ τότε πᾶς ἐφώνεζε «τοῦ Δεληγιάννη Ζήτω.»
 Κατόπιν νά! καὶ τέταρτον, κατόπιν βλέπω κι' ἄλλο,
 κι' ἀρχίζω πάλι θούρια καθ' ἑαυτὸν νὰ ψάλλω,
 καὶ τρέχω εἰς τοῦ Θεοδωρῆ με φρίκην καὶ με τρόμον,
 ἀλλὰ ἐκεῖνος γελαστὸς μ' ἐθώπευσε σ' τὸν ὄμον
 καὶ μοῦπε ὅτι ἄκουσε μίαν φωνὴν μεγάλην.
 ὅπου δὲν τοῦ ἐμπόδιζε τὴν Τουρκομάχον πάλην,
 διότι, ἂν τοῦ ἔλεγε τὸν πόλεμον ν' ἀφήσῃ
 ἐπὶ τῇ λόγῳ πῶς πεινῶν ὁ Ἕλλην θὰ ψοφήσῃ,
 θὰ ἔλεγε εἰς τὴν φωνὴν αὐτὴν ὁ Δεληγιάννης
 πῶς οὐκ ἐπ' ἄρτῳ ζήσεται ὁ Ἕλλην καὶ λαχάνοις,
 ἀλλὰ μ' ἔχουμε κι' ἄχυρα νὰ τρώμε καὶ γρασίδισα
 καὶ πάντοτε με τάγματα νὰ στέκωμε σ' τὰ ἴδια.
 Ναί, δὲν τοῦ εἶπε ἡ φωνὴ τὰ νῶτα του νὰ στρέψῃ,
 καὶ γὰρ τὸ ἔθνος πέπτωκε νὰ καταμουφλοῦξέψῃ,
 ἀλλ' ἡ φωνὴ προήρχετο μακρὰν ἐκ τῆς Γαλλίας,
 τῆς κατὰ Ἐξαρχόπουλον λαμπρᾶς Ἀειθαλίας.
 Με ἄλλους λόγους, Περικλῆ, χαλάλι τόσοι κόποι...
 τὴν Βερολίνοιον γραμμὴν μᾶς ἔδωσ' ἡ Εὐρώπη.
 Η.—Βρὲ τί μοῦ λές;
 Φ.—Παρέλ ντονέρ, ἀλλ' ὅμως δὲν τοῦ φθάνει
 ἡ Βερολίνοιος γραμμὴ τοῦ λαύρου Δεληγιάννη,
 μὰ θέλει κι' ἄλλα σὺνορα καὶ τὴν Μακεδονίαν,
 καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐφθασαν οἱ στόλοι με μανίαν
 νὰ κάμουν τὴν πατρίδα μας μακρὰν κοιλάδα θρήνου,
 ἂν δὲν δεχθῶμεν τὴν γραμμὴν αὐτὴν τοῦ Βερολίνου.
 Ἀκούσας ταῦτα, Περικλῆ, καὶ φοβηθεὶς σπουδαίως
 μήπως μᾶς γίνῃ ἔξαφνα βομβαρδισμὸς ραγδαίως,
 προσπίπτω εἰς τὰ γόνατα τοῦ Δεληγιάννη κλαίων
 καὶ τοῦ φωνάζω «Πάρε τὴν, ὦ Τουρκομάχε λέων,
 λυπήσου, τζάνουμ, καὶ ἡμᾶς καὶ τὴν πατρίδα ὀλην,
 μὴ θέλῃς τέφραν νὰ ἱθῇς τῶν Ἀθηναίων τὴν πόλιν,
 πάρε αὐτὰ προσωρινῶς νὰ σβύσῃ τὸ ριζακίτι.
 κι' Ἀλλάχ κερὴμ... ἀργότερα ποῖς ξέρει τί θὰ γίνῃ.»
 Αὐτὰ τοῦ εἶπα, Περικλῆ, με πάθος καὶ δόνην,
 καὶ τέλος ὑπεχώρησε εἰς τὴν φωνὴν ἐκείνην.
 Καὶ τότε ὁ Πρωθυπουργὸς μετὰ τῶν φίλων χαίρων
 ἐγύρευε με τὸ κερί τὸ ἐθνικὸν συμφέριν,
 θερμὰ συγχαρητήρια ἐδέχετο παρ' ὅλων
 καὶ ἔδωκεν σ' τὸν Σούλιν ἀπαίροντα τὸν Στόλον,
 κι' ἐγὼ ἐπῆγα τὰ βιολιά σ' τοῦ Θεοδωρῆ νὰ φέρω
 κι' ἀπ' τὴν πολλή μου τὴν χαρὰ τί ἔκανα δὲν ξέρω,
 κι' ἀπὸ σαμπάνια ἔγινε μαζί με ἄλλους σινίπα,
 κι' ἀπάνω σ' τὸ μεθύσι μου «Ἀνδρες Ἀρκάδες, εἶπα,
 τὰ ὅρη τῆς πατρίδος μας ἐν ἐποχῇς ἀνδρείας
 ἐστία ἦσαν πάντοτε εἰς τὰς ἐλευθερίας,
 κι' ἀνέδειξαν περιφανεῖς ἀρματολῶδες καὶ κλέφταις
 καὶ μοναχὴ κληρονομία μᾶς ἄρῃσαν τοὺς ψεύταις.»
 Εἶπον αὐτὰ καὶ ἤκουα φωνὰς μετὰ παιδίων

καὶ μάτσα ἔτρωγα πολλὰ ἀχύρων καὶ λαχάνων,
 κι' ὁ Κοντογούρης, Περικλῆ, μοῦ ἔλεγε με γέλωτα
 πῶς μέσ' ἀπὸ τὰ Γιάννενα θὰ μοῦ προσέτῃ γὰρ
 κι' ὁ Μολαΐτης κατὰ γούν τὴν νιάν γῆν μαρμαίρει
 εὐθὺς ἐτηλεγράφησε ἱστάς Ἐπαρχίας πάσας
 πῶς τώρα ἐτελείωσε τὸ ἓνα κι' ἄλλο φέμμα,
 καὶ ἔλα τὰ ἐπῆραμε χωρὶς νὰ ρεῖσῃ αἷμα.
 Η.—ὦ! φίλησέ με, Φασουλῆ, κι' ἐγὼ νὰ σὲ φιλέω
 καὶ μετὰ σοῦ τὸ μέλλον μας νὰ δνειροπολέω.
 Χιλίους βλέπω ἀετοὺς κατὰ τὸν Μαραθῶνα,
 μὰ βλέπω καὶ τὸν Περικλῆν με τὸν χυτὸν ἔλκω
 τὸν τράγον τοῦ Συντάγματος καὶ τοῦ Στρατοῦ
 καὶ με ψωμί καὶ λάχανα γεμίζω τὸ στομάχι.
 Νά! βλέπω καὶ τῆς Ἰριδὸς τὸ τόξον ἀπ' ἐλπίδα
 με ἔλα του τὰ χρώματα...

Φ.—Δὲν σὲ καταλαβαίνω.
 Η.—Παραφρονῶ ἐκ τῆς χαρᾶς... ἀντε μορὲ τῶν
 τὰ ἐπῆραμε, βρὲ Φασουλῆ... λοιπὸν ζῶτε καὶ
 Ἄ! ἡ φωνή!... Ἄ! τῆς φωνῆς!... Ἄ! τὴν φωνὴν
 ὦ! αἱ φωναί!... φεῦ! τῶν φωνῶν!... ὦ! τὴν φωνὴν
 Ξεφύλ μπαλέρ!... τὰ λάχανα... τὸ ἐθνικὸν
 φιφίλ μαλέρ!... ὦ τρόπαια ἡμῶν τῶν νεοτέρων
 Φ.—Βρὲ ἀφῆσέ με, Περικλῆ, νὰ ἐξακολουθήσω...
 Η.—τὴν Βερολίνοιον γραμμὴν μᾶς τὴν ἐπῆραν...
 Η.—Τί λές, μορὲ Αὐστριακέ;
 Φ.—Ἄ! ἡ φωνὴ ἐκείνη
 οὐτ' ἡ Γαλλία τὴν γραμμὴν ἀκόμη δὲν μετ' ἔλα.
 Μετάνοιωσε, βρὲ Περικλῆ, ἡ φίλη Ἑσπερία,
 καὶ ἄνοιξε τὸν Θεοδωρῆ μέσ' στοῦ λουτροῦ τὰ κρῖνα
 Κι' οἱ πρέσβεις τελεσίγραφον λακωνικὸν τοῦ σῆμα
 καὶ τάχιστον ἀφοπλισμὸν σ' ἐκεῖνον παραγγέλλουν
 κι' ἐκεῖνος γράφει σ' τὰς Ἀδελφὰς με ἐλπίδα τὴν
 πῶς ἂν καὶ ὑπεχώρησῃ εἰς τὴν φωνὴν ἐκείνην,
 μὰ προτιμᾷ καλλίτερα νὰ τοῦ κοπῇ τὸ χεῖρ,
 παρὰ τὸ ἄντε στάτους κὼδ νὰ μᾶς ἐπαναφέρει
 Καταλαβαίνεις τίποτα;

Η.—Μορὲ θὰ με πείσει.
 Φ.—Σαστίζεις με τὸν Θεοδωρῆ καὶ χαρτοῦσθαι δὲν μπορῶ
 Ἐν ᾧ θαρρεῖς πῶς τὴν κρατεῖς σου ἐξουσίαν καὶ
 συγχρόνως δὲ κι' ὑποχωρεῖς κι' ἀποπλύνῃς τὸν ἔθνον.
 Η.—Ὁ νοῦς μου ἐσταμάτησε...
 Φ.—Καθὼς καὶ ὁ Πάρις
 κι' αὐτὰ τὰ ἡμισφαῖρια ἐξεσθῆσαν τὸ κῆρυξ
 Τὰ ἔχασαν, βρὲ Περικλῆ, μ' αὐτὸν τὸν Δεληγιάννη
 κι' οἱ Φράγκοι καὶ οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Ἀμερικανοὶ
 κι' ἂν τέλος δὲν παραιτηθῇ καὶ ἂν δὲν ὑποχωρῇ
 δὲν θ' ἀπομείνῃ ἀνθρώπος, ὅπου νὰ μὴν τοῦ πῆρῃ
 Η.—Καὶ τέλος πάντων, Φασουλῆ;
 Φ.—Ἐπικρατεῖς

εἰς τὸν κυρίαρχον λαὸν ἀναβρασμὸς καὶ πόθος
 κι' ἐνῷ ραγδαίως ἔδρεχε, ὁ Δούνης δίχως πῶς
 ὠμίλησε σ' τὸ Σύνταγμα κατὰ τὸν ἀλλοτρίον
 κι' ἐπρότεινε σ' τὸ Φάληρον ἐν σώματι νὰ πάει
 κι' ἀφοῦ ψωμί καὶ λάχανα ἔμπρός σ' τοὺς σπουδαίους
 νὰ τοὺς εἰποῦμε γρήγορα νὰ πῶν κατὰ τὸν ἔθνον
 κι' ἐμεῖς δὲν ὑποκύπτουμε εἰς ἀπειλὰς καὶ
 Λεϊπὸν μαζὶ μου ἔκαμε ὁ Κωνσταντῖνος παῖς
 κι' ἐπῆγαμε μονάχοι μας κρυφὰ σ' τὸν Φαληρέα
 καταπιπτούσης δὲ βροχῆς ἀπὸ πικνὰς νεφέλαις
 ἀνέβημεν σ' τὸ ὕψωμα ἐκεῖνο τῆς Καστέλλου
 καὶ ἀπ' ἐκεῖνον, Περικλῆ, τὸν ἀπορροῶντα ἄνεμον
 ὡς ἀληθεῖς ἀπόγονοι τῶν Μαραθωνομάχων

Ὁ θυμωμένος ὁ Φασουλῆς
 κι' ὁ Δεληγιάννης ὁ σεβνταλῆς.

Φ.—Λοιπὸν γίνοντι, Πρόεδρε, τὸ χεῖλος σας προφέρει
 πῶς προτιμᾷτε κάλλιον νὰ σᾶς κοπῇ τὸ χεῖρ,
 παρὰ νὰ υπογράψετε με βίαν τὴν εἰρήνην;
 Η.—Παύσατε, παρακαλῶ, εἰς τὴν φωνὴν ἐκείνην.
 Φ.—Ὁ υπογράφετε λοιπὸν;
 Η.—Τὸ λέγω δίχως φόβον.
 Φ.—Ὅρα λοιπὸν... τὸ χεῖρ σας μετὰ τὸν μπαλτά σας κόβω,
 κι' ἂν πῆτε κι' ἄλλα ψέμματα, καθὼς δὲν ἀμφιβέλλω,
 αὐτὴμερὸν, ποῦρ μὰ πατρί, σὰς κόβω καὶ τὸ ἄλλο.

ἐπεραννοβολήσαμεν τοὺς ἀχαρίστους ξένους,
 αὐτοὶ δὲν εἰσέκουσαν τὰ δίκαια τοῦ γένους,
 καὶ στίγους ἀπηγγείλαμεν δριμύεις τοῦ Κορδορούμπα,
 ἀλλ' ἔξαφνα μᾶς ἔδωξαν με μὴ μὴ τὸν τροῦμπα.
 Καὶ καταβάντες ἀπ' ἐκεῖ μ' ὀργῶσαν φαντασίαν,
 ἐκίμαμεν εἰς τὰ λουτρά μικρὰν ψυχρολουσίαν
 ἐπανελθὼν δὲ οἰκάδε μετὰ μεγάλης λύσσης
 κι' ἀκούσας ὅτι ἐνοπλοὶ θὰ γίνουν συναθροίσεις
 καὶ ὁ Δεσμός ὁ Ἐθνικὸς θὰ κάμῃ ντραβέρι,
 εὐθὺς ὠπλίσθη, Περικλῆ, με ξύλινον μαχαίρι,
 μ' ἐκεῖνον ποῦ ἐσκότωσα πρὸ ἡμερῶν τὸν Δούνη,
 καὶ ὅλο φλόγαις ἔδωξαε τὸ κάθε μου ρουθουνί

Δ.—Ἕλληνες, φίλε μου, ἐσμέν...
 Φ.—Μὴ μᾶς θαρρήτε βώδια,
 ἀλλοιῶς σὰς κόβω ριζιθὸν καὶ τὰ κομψὰ σας πόδια,
 καὶ τότε πλέον ἀγείρω κι' ἀπόδαρον συνάμα
 μ' ἐκεῖνο τὸ πολυτίμητον τοῦ Φραϊσινέ σας γράμμα
 σ' ἓνα κλουβὶ σὰς κλεινόμεν μετὰ χρυσῶν πλαισίων
 καὶ σ' τὸ Φυσιολογικὸν σας στέλλομεν Μουσείον.

συγχρόνως δὲ παραλαβὸν κι' ἑπτὰ δικτῶ τρομπόνα
 καὶ κρύφας εἰς τῆς τσέπης μου καὶ δὲ μὴ μικρὰ κανόνα,
 ἐβόηχ' ἀπὸ τὸ σπῆτι μου με βῆμα ἐσπευσμένον,
 καὶ βλέπω κάθε μαχαίρ' ἐρηγικῶς κλεισμένον
 καὶ περιπόλους τρέχοντας μετὰ μεγάλης βίας
 καὶ πεζικὸν καὶ ἱππικὸν εἰς ἑλίας τὰς Πρέσβειας,
 ὅπου θαρροῦσε, Περικλῆ, με τὰς φρουρὰς ἐκεῖνας
 πῶς ὦρα ὦρα ἐρχοῦνται οἱ Τούρκοι σ' τὰς Ἀθήνας.
 Ἐν τούτοις εἰς τὸ Σύνταγμα τροχάδην καταφθάνω
 κι' ἀπὸ τὸν κόσμον τὸν πολὺ ἀρχίζω νὰ τὰ χάνω,
 κι' ἡκούετο ἀλλοπαλγμὸς καὶ θέρους μεγάλος
 κι' ὁ ἓνας ρήτωρ ἔπαυε καὶ ἀρχίζε ὁ ἄλλος,

καὶ ἄνθρωπος δὲν ἔμεινε ὁποῦ νὰ μὴ 'μιλήσῃ...
ἀλλὰ ἐνῷ ἐπρόκειτο τὸ πλῆθος νὰ ψηφίσῃ
πῶς ὁποῖος ψεύτης καὶ δειλὸς τὸν πόλεμον δὲν κἀνῇ
ὑπὸ τὰ ἐγγχειρίδια ὀφείλει ν' ἀποθάνῃ,
δὲν ξέρω, φίλε Περικλῆ, τί διάβολο συνέβη,
κι' ὁ κόσμος ὅλος μονονοῦ 'στὰ πέδια τὸ μαζεύει,
καὶ περ τοφύλια χάνονται καὶ μερικὰ καπέλα,
καὶ ὁ Ρουμπῆρδ ἀπὸ 'ψηλὰ μᾶς ἔβλεπε κι' ἐγέλα,
πρὸς τούτοις δὲ λασπόνονται καὶ δρὸ σπανοὶ Ἑγγλέζοι,
λασπόνονται καὶ τῆς Ροζοῦς τὸ κόκκινο μπαρέζι,
ἀλλὰ κι' ἐγὼ κατρακυλῶ 'στῆς λάσπαις σὰν γουροῦνι,
μὰ πέφτει ἀπ' τὴν τσέπη μου κι' ἡ μάχαιρα τοῦ Δούνη,
καὶ τότε πλέον, Περικλῆ, τὸ πλῆθος ὅλον φρίττει
κι' ὡς συνομῶτην ὑποπτον μ' ἐπῆγαν ὡς 'στὸ σπῆτι
πενήντα καθβαλάρηδες καὶ μιὰ ταξιαρχία,
πρὸς δὲ καὶ μία πεδινὴ κανονιστοῖχία.

Π.—Κι' εἰς ποῖον τώρα ἡ πατρίς εὐρίσκεται σημεῖον;

Φ.—Ὁ κόσμος πλέον ἔγινε σωστὸν Φρενοκομεῖον.

Δὲν ξέρεις πῶς τί νὰ σκεφθῇς, δὲν ξέρεις τί νὰ κάμῃς,
ἀπάντησιν προσμένοντες νὰ στείλουν αἱ Δυνάμεις,
δωροῦν τὴν Βερολίνοιον γραμμὴν 'στὸν Δεληγγιάννη,
ὁ δὲ Σουλτάνος εἰς αὐτὸ τὸ ἄκουσμα τὰ χάνει
καὶ γράφει πρὸς τὸν Φεριδοῦν νὰ τὸ εἰπῇ τί τρέχει,
ὁ δὲ Μουὶ μοῦ φαίνεται πολὺ κακὰ τὴν ἔχει,
καὶ βεδαιοὶ τὸν Φεριδοῦν γιὰ νὰ τὸν ἡσυχάσῃ
πῶς πρὸ πολλοῦ ὁ Θεοδωρῆς τὰ ἔχει παραχάσῃ,
κι' ἀκούεται ἀνάκρουσμα εἰρηνικοῦ παιᾶνος,
κι' εὐχαριστεῖ τὸν Φραισσινὲ ὁ κύριος Σουλτάνος,
διότι τὸν ἀπῆλλαξε τοῦ εἰρηνολέμου
κι' ἡσύχασε τὸν Θεοδωρῆν μὲ λόγια τοῦ ἀνέμου,
μὲ ὅλους δὲ τοὺς πρεσβευτὰς ὁ Θεοδωρῆς θυμόνει
καὶ μόνο μὲ τὸν Φεριδοῦν γελᾷ καὶ ζαχαρόνει,
κι' ἀναταράζουν τὰ νερά τῆς πάλαι Σαλαμίνος,
καὶ ὅλο πάει κι' ἔρχεται ὁ Ἀγγλικὸς «Δελφίνος»
κι' ἄλλα βαπόρια κουδαλᾷ 'στὸν Φαληρέα κάτω
κι' ἀπὸ κατάρτια φαίνεται τὸ πέλαγος γεμάτο,
κι' ὥσως, καὶ μένε Περικλῆ, νὰ 'δοῦμε κι' ἄλλους στόλους
ἀπὸ τοὺς δρὸ Μεσημβρινοὺς καὶ τοὺς Βορείους πόλους,
καὶ γίνῃ πλέον ἡ στεριὰ κι' ἡ θάλασσα ντιδάνι
καὶ συνταφῶμεν ὅλοι μας μετὰ τοῦ Δεληγγιάννη.

Π.—Σταμάτα πῶς γιὰ τὸ Θεό...

Φ.— Πλὴν μάθε σὺν τοῖς ἄλλοις
πῶς ἔδωσε παραίτησιν καὶ ὁ Μαυρομιχάλης,
κι' ὁ Παππαμιχαλόπουλος θὰ δώσῃ τὴ 'δική του,
διότι θέλει καὶ αὐτὸς νὰ σώσῃ τὴν τιμὴ του,
ἀλλ' ὅμως καὶ ὁ Μπούμπουλης τὸν μπούσουλα θάφῃ,
ἀν δὲν τοῦ ἐπιτρέψωμεν 'στοὺς στόλους νὰ ἐρμήσῃ,
κι' ὁ Κοντογούρης, Περικλῆ, μ' αἰμάσσουσιν καρδιὰν
'στοὺς πέντε δρόμους ἔρημον θ' ἀφήσῃ τὴν Παιδείαν,
καὶ ὅταν πλέον μοναχὸς ὁ Σουμαδάκης μείνῃ,
θὰ μᾶς ἀφήσῃ καὶ αὐτὸς ἐν τάξει καὶ εἰρήνῃ,
καὶ θὰ τὸν μνημονεύωμεν ὡς ἓνα τῶν Ἀγίων,
καὶ ἴσως ἔλθω πῶς κι' ἐγὼ νὰ κάμω Ὑποφρεῖον.

Π.—Ὡ ἀδελφέ μου Φασουλῆ, τὰ χωρατὰ σου πᾶψε,
καὶ χύσε μαῦρα δάκρυα, καὶ κλάψε, κλάψε, κλάψε.
'Αχ! ἡλιπίζα νὰ πῶ νερὸ 'στῆς κρυερὰς βρυσούλαις,
εἰς τοῦ Ὀλύμπου ν' ἀνεῶ τῆς κλέφτικαις ραχοῦλαις,
καὶ τρόπαια νὰ στήσωμεν μοναδικῆς ἀνδρείας
ἀντάξιοι τῆς δόξης μας καὶ τόσης ἱστορίας,
καὶ μέσ' ἀπὸ τὰ αἵματα τῶν νέων Μαραθῶνων
νὰ ἐβγῇ ἔθνος πολιτῶν γενναίων καὶ σωφρόνων,
καὶ ἄνδρες νὰ τὸ κυβερνοῦν καὶ ὄχι Φασουλῆδες,

πλὴν πάλιν διεφεύθησαν αἱ τόσαι μου ἐλπίδες,
κι' οὐδὲ νὰ κλαίω εἰμπορῶ, ἀλλ' οὔτε νὰ γελᾶω.

Φ.—Κι' ἐμένα, φίλε Περικλῆ, μοῦ ἔρχεται νὰ σκάσω.
Καὶ ἡ 'δική μου ἡ καρδιά γιὰ πόλεμο ἐκτύπη,
μὰ ποῦ θὰ καταντήσωμεν ἐγὼ σοῦ τὸ προεῖπα
κι' ἐν παροιμίαις φανερά ἐλάλησα πολλὰκις
πῶς δὲν ἐσκέφθῃ πόλεμον ποτὲ ὁ Θεοδωρῆς,
ἀλλ' ὅμως δὲν μ' ἐπίστευσε κανένας πατριώτης
καὶ ὠνομάσθη ἀνάνδρος κι' Ἀδστριακὸς προδότης.
Μὰ τώρα νά, τὰ βλέπε'ε μὲ πένθος 'στὴν καρδιά
κι' αἰσθάνεσθε ναυτίλασιν καὶ τόσῃ ἀηδία.
Τί νὰ σοῦ 'πῶ, βρὲ Περικλῆ!.. θὰ φύγω πλέον
διότι 'στὸ Ρωμαῖκο δὲν εἰμπορῶ ν' ἀνθέξω.

Ὡπλίσθη μὲ ὑπομονὴν πενήντα δρὸ γαϊδάρων,
καὶ ἤκουσα Φιλιππικὸς πολλοὺς κατὰ Βουλγαρίαν
κι' ἐμούντζωνα τοὺς ῥήτορας καὶ τὰς διαδηλώσεις
κι' ἀπὸ 'ψηλὰ τοὺς ἔλουζα μὲ Καλλιγὰ κενάκι,
καὶ μ' ὅλα ταῦτα, Περικλῆ, διόρθωσιν δὲν εἶπα
καὶ μὲ τὸ ἄντε στάτους κἀδὲ μοῦ ἔστριψε ἡ δαμάσκη.

Π.—Ὡ ἀηδία κι' ἐμετὸς ψυχῆς ἀπηλπτισμένης!

Φ.—Λοιπὸν θὰ φύγω, Περικλῆ...

Π.— Ποῦ διάβολο πηγαίνω;

Φ.—'Στοῦ Δεληγγιάννη σκέπτομαι νὰ πάω, ἀδελφέ μου,
νὰ δώσω κι' ἄλλο σχέδιον τοῦ μέλλοντος πολέμου
καὶ νὰ τοῦ 'πῶ τὸν πόλεμον ἀμέσως νὰ κηρύξῃ
καὶ εἰς ἐμὲ τὸ ἐγγραφὸν τοῦ Φραισσινὲ νὰ δαίξῃ
ὁποῦ τὸ ἔχει σφαλιστὸ σὲ θήκη διαμαντένη,
σὰν νὰ κρατῇ, βρὲ Περικλῆ, τὸν Πάπ' ἀπὸ τὰ φῆμα.
Πηγαίνω δὲ καὶ τὸν στρατὸν θερμῶς νὰ προσκαλέσω
κι' ὡς ὁ Φιλήμων εὐπρεπῶς νὰ τὸν ἀκολουθήσω
εἰς τὰ πεδία τῆς τιμῆς μὲ ἄλογα καὶ μούλους
καὶ μὲ τὸν Δήμαρχον μαζί καὶ μ' ὅλους τοὺς Σωφροῦνι.

Π.—'Ας παύσῃ πλέον, Φασουλῆ, τὸ φοβερὸν σου σῆμα.

Φ.—'Εν τούτοις δὲν ἀπέκαμε ὁ Μπούμπουλης ἀκίνητο,
μεγάλα δὲ κατὰ θυμὸν καὶ φρένα μερμηρίζει
καὶ ὅλαις τῆς μαοῦναις μας σπουδαίως ἐξοπλίζει,
κι' ἀπ' τὴν πολλὴ σκασιλα του καὶ τὸ πολὺ σκελετὸ
τὸ ἔβαλε ὁ ἔρημος ἀμέτι Μωαμέτη
τοὺς στόλους τῶν Δυνάμεων νὰ καταπυρπολῇ...

Π.—'Ελύσσαξα, βρὲ Φασουλῆ, καὶ φεύγω 'στὸ Παρ...

Φ.—Κι' ἐγὼ πολλὰ συμπτώματα φρικώδους λύσσης βλέπω
μὰ σ' ὁποῖο μέρος καὶ ἀν πᾶς ὡς φίλος σὲ προεῖπα
πολλὰκις δουζίναις μανδυλίων τῆς μούρης ν' ἀνέμενε
καὶ σοῦ χρειάζονται πάλι σ' αὐτὰς τὰς περιπτώσεις
διότι μὲ τὸν πόλεμον αὐτὸν τοῦ Δεληγγιάννη
οὐδὲ τραπεζομάντιλο ἀκόμη δὲν σοῦ εἶπα
γιὰ νὰ σκουπίξῃς τῆς φτυσιᾶς, ὅπου θὰ τρῆς 'στὴν
ἐκτὸς ἀν εἶσαι πάντοτε ξετοίπωτο γαϊδούρι.

Π.—Ὡ ἀηδία κι' ἐμετὸς ψυχῆς ἀπηλπτισμένης!

Φ.—Λοιπὸν θὰ φύγω, Περικλῆ...

Π.— Ποῦ διάβολο πηγαίνω;

Φ.—Πηγαίνω εἰς τοῦ Θεοδωρῆ νὰ μάθω μὲς 'στὴ φωνή
μήπως καὶ πάλι ἀκουσε καμμιὰ φωνὴ κανονιστοῦ.

Π.—'Α! ἡ φωνή!.. ἂ! τῆς φωνῆς!..

Φ.—'Α! τὴν φωνὴν ἐκτὸς!

Π.—Ὅποῖαν εἰς τὸ στήθος μου αἰσθάνομαι ὀδύνην.
Δὸς μου νὰ φάω ἄχυρα...

Φ.— Νά! μούντζαις γιὰ σπῆτι.

Π.—Δὸς μου κι' ὀλίγα λάχανα...

Φ.— Ὡ συμφοραὶς καὶ γὰρ.

Π.—Ὁ, τι κι' ἀν 'πῆς, βρὲ Φασουλῆ, σὲ παραδεικνύω
κι' οὔτε κουράγιο μοῦμεινε γιὰ νὰ σὲ μπαγλαρώσω.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔτος τρίτον τοῦτο εἶναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια δεκακόσα ὀγδοῇντα ἔξη,
εἰς αὐτὸ τὸ χρόνον καὶ θὰ μᾶς τρέξη.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνη,
κι' εἴταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ καταβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιατί δὲν τοὺς ἀνέχομαι,
Κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δὲν θὰ ἔχουμε τεφτέρια — ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμὲ.
Μέσ' ὅτων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμηὸς μᾶς μιὰ δεκάρα
Κι' ἂς τὴν δίνῃ ὁποιος θέλῃ — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Ἐξῇ κι' εἴκοσι τ' Ἀπρίλην,
δέκα μούντζαις εἰς τὴν Πύλῃ.

Παράρτημα Ρωμηοῦ ξερό,
γραμμμένο ἔτσι ὅτ' ὀφτερό.

Ἐκεῖ ποῦ εἶχαμ' ἔτοιμη τὴν τακτικὴν μᾶς ὕλην
κι' ἐψάλαμε τὰ λάχανα καὶ τὰς ὑποχωρήσεις,
ἀκούμε τελεσίγραφον πῶς ἔστειλε ἡ Πύλῃ
κι' οἱ Πρέσβεις ἔξικουμπίσθησαν χωρὶς ἐπεξηγήσεις,
καὶ ἦλθε καὶ τὸ Ἰτζεδδὶν τὸν Φεριδοῦν νὰ πάρῃ
κι' ὁ κόσμος ὅλος ἔξαφνα ὀσηκώθη ὅτ' ὀποδάρι.

Καὶ τότε ἐφώνηξα κι' ἐγὼ «Ἀντίο ντέλ πασσάτο»,
καὶ πάλι τὸ τσερβέλο μου ἐγύρισ' ἄνω κάτω,
καὶ τῆς σελίδος τοῦ Ρωμηοῦ ξεσχίζω καὶ μασσῶ,
καὶ τέλος ἀπεφάσισα νὰ βγάλω τὸν μισὸ
ἐν μέσῳ τόσοῦ πυρετοῦ καὶ τόσης νέας μπόρας,
πρὸς χάριν τῶν ἀναγνωστῶν καὶ τῆς παρούσης ὥρας.

Λοιπὸν σὰς βγάζω τὸν μισὸ καὶ νὰ μὲ συγχωρήτε,
ἀλλ' ὅμως, ἀναγνώσταί μου, καλὰ συλλογισθῆτε
μέσ' ὅτ' ἡναικαινούρια ἔξαφ' αἱ καὶ ὅτ' ἡναι πολλή σας μέθη,
ὅτι γιὰ στίχους μηχανὴ ἀκόμη δὲν εὑρέθη.
Αὐτὸ σὰς τῶπα κι' ἄλλοτε, μὰ σὰς τὸ λέω πάλι,
καὶ θὰ μὲ δικαιώσετε, ἂν ἔχετε κεφάλι.

Ἐχάλασ' ὁ γενῆ-ντουνηᾶς μ' αὐτὸν τὸν Δεληγιάννην,
καὶ τοῦ Ρωμηοῦ ἡ κεφαλὴ γιὰ ὅλα δὲν προφθάνει.
Καὶ ἂν συνάρσει τοῦ Θεοῦ δὲν τρελλαθοῦμ' ἐφέτος
κι' ἐγὼ καὶ σεῖς κι' ὁ Φασουλῆς κι' ὁ σῶφρω, Περικλέτος
μὲ τούτους τοὺς ἀποκλεισμοὺς κι' αὐτὰ τὰ πηγαιν' ἔλα,
ἂς μὴ φοβᾶται ὅτ' ἐξῆς κανένας σας γιὰ τρέλλα.

Προσχώρησις καὶ πόλεμος κι' ἀποκλεισμοὶ καὶ στόλοι,
κι' οἱ Φράγκοι καὶ οἱ Ἕλληνες κι' οἱ Τοῦρκοι κι' οἱ
[Κινέζοι]
σὰν τὰ μαλλιά τῆς Μιχαλοῦς ἐμπερδευθήκαμ' ὅλοι,
κι' ὁ διπλωμάτης Θεοδωρῆς κι' αὐτοὺς κι' ἐκείνους
Εἰς τὸ οὐλτιματίσσιμου ἐφθάσαμεν σημεῖον [παίξει.
καὶ πάντες ἀτενίζομεν πρὸς τὸ Φρενοκομεῖον.

Ζήτω λοιπὸν ὁ πόλεμος κι' ἐγὼ φωνάζω πάλι
κι' ἀρχίζει νέα θούρια ὁ Φασουλῆς νὰ φάλη,
κι' ἀναχωροῦν Συντάγματα καὶ τράγοι καὶ κατσίκαις
καὶ τὰ λεβέντικα σπαθιά σαλεύουν μέσ' ὅτ' ἡναι θήκαις.
Ἄν εἶσαι μ' αἶμα, Θεοδωρῆ, καὶ ὅχι μὲ σουμάδα,
σ' ἐσένα τώρα κρέμεται νὰ σώσῃς τὴν Ἑλλάδα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Φ.—Γειά σου, ψυχὴ μου Περικλῆ, ἐλθέ νὰ σὲ φιλήσω,
κι' ἡ ὥρα πλέον ἔφθασε νὰ σ' ἀποχαιρετήσω.

Π.—Ποῦ πᾶς, μωρέ;

Φ.— Τὸ 'Ιτζεδδίν... ὁ Φεριδούν ὁ μπέης...

Γειά σου, ψυχὴ μου Περικλῆ...

Π.— Τί ἐπαθες καὶ κλαίεις;

Φ.— Αἰσθάνομαι ἐνθουσιασμόν, συγκίνησιν καὶ φλόγα...

Ἐσύ, Θεέ, τὸν δίκαιον ἀγῶνα μας εὐλόγα.

Συνώμοσ' ἐναντίον μας ἡ γῆ κι' ὁ κόσμος ὅλος
καὶ κλείνει τοὺς λιμένους μας ὁ τῆς Εὐρώπης στόλος.

Πενήντα πλοῖα ἔρχονται 'στὸν Φαληρέα πάλι
κι' ἀναχωρεῖ τὸ Σύνταγμα τὸ τοῦ Μαυρομιχάλη,
καὶ βλέπεις τόσα δάκρυα κι' ἀκούεις ζήτην τόσα,
κι' ἀπ' τὴν πολλὴν συγκίνησιν μοῦ δένεται ἡ γλῶσσα,
καὶ νὰ μιλήσω δὲν μπορῶ καὶ σὰν τὴν χάχα στέκω
καὶ γιὰ τὰ παλληκάρια μας χρυσὰ στεφάνια πλέκω.

Π.— Ὡστε ποῦ λέμε, Φασουλῆ, δὲν γίνεται εἰρήνη.

Φ.— Ἀμμ' πᾶνε πρὶν τὰ λάχανα καὶ ἡ φωνὴ ἐκείνη,
καὶ ἀναφε κι' ἐφούντωσε Ἀνατολὴ καὶ Δύσις,
κι' εἶναι καιρὸς, βρὲ Περικλῆ, τὸ πᾶν νὰ λησμονήσης,
καὶ τὸ σπαθὶ 'στὴ μέση σου νὰ ζώσης σὰν κι' ἐμένα...

Π.— Μοῦ φαίνεται, βρὲ Φασουλῆ, πῶς τᾶχεις σὰν χαμένα.

Φ.— Τὸ 'Ιτζεδδίν... ὁ Φεριδούν... ὦ! πᾶταγος καὶ ζάλη!..
ὁ Μπρίγκεν... ὁ Τραούτεμπεργ... ὁ Ρούμπολδ καὶ οἱ ἄλλοι...

Πηγαίνετε 'στὸ δίκολο, σικτίρ ἀπὸ 'δῶ πέρα,

ἀφήστε μας ἐλεύθερο τὸν καθαρὸ ἀέρα...

ὄρσε σαμάρκο τὸ λοιπὸν, διαδίου σκυλοφράγκοι...

ἀπὸ τὴν προστασία σας δὲν ἔχουμε ἀνάγκη.

Κάλλιο ἔχθοι νὰ φαίνεσθε παρὰ στενοὶ μας φίλοι...

ὄρσε καὶ σύ, βρὲ Φεριδούν, μὲ τὴν 'ψηλὴ σου Πύλη..

Φεύγα καὶ σύ, βρὲ Τουρκαλά, μὲ τὸ σικτίρ πιλάφι,

καὶ ξέρεις τῆς φοβέρας σου ὁ Φασουλῆς ποῦ γράφει.

Ἐμπὰ καὶ οὐ μὲ τοὺς λοιποὺς 'στῶν ἰσχυρῶν τοὺς στόλους

καὶ χαιρετίσματα νὰ 'πῆς εἰς τοὺς 'δικούς μας ὅλους,

κι' ἂν μ' ἀξιῶσιν ὁ θεὸς 'στὴν Πόλιν νὰ πατήσω,

οὐδὲ Σουλτάνα ἢ Χανούμ ἀφίλητη θ' ἀφήσω,

καὶ δὲν θὰ μείνῃ τρίχα μὴ 'στὸν κύριον Σουλτάνο,

κι' ὡς ποῦ νὰ 'πῆς πάτερ ἡμῶν Σεμτέλο θὰ τὸν κάνω.

Πηγαίνετε 'στὸ δίκολο, σικτίρ ἀπὸ 'δῶ πέρα,

ἀφήστε μας ἐλεύθερο τὸν καθαρὸ ἀέρα,

κρυφθῆτε μὲς 'στὰ πλοῖα σας καὶ ἀποκλείσετέ μας,

κι' ἂν θέλετε 'στὸ ὕστερο καὶ βομβαρδιστέ μας,

καὶ παραδώστε αὐτὴν τῆς δόξης τὴν γωνίαν

εἰς τοῦ Χαμίτ τὸ ἔλεος, 'στοῦ Τούρκου τὴν μανιάν,

καὶ πρῶτοι σεις πατήσετε τὰς διεθνεῖς συνθήκας

καὶ ψάλλετε ἐπινίκια εἰς τοῦ Ἑγρίου π τ ς νίκας.

Ἄλλ' ἔ, τι κι' ἂν μᾶς κᾶμετε, ταῦτ' ἐμεῖς δὲν ἰδρύναί,

καὶ ἂν ἡ γῆ αὐτὴ γενῇ ἐρείπια καὶ σκόνη,

ἡμεῖς θὰ πέσωμεν νεκροὶ ἐπάνω τῆς ἀσπίδος,

τὴν δόξαν προασπίζοντες ἀγαπητῆς πατρίδος.

ὁ δὲ θεὸς τὸν ἐνδοξὸν ἀγῶνα μας θὰ στέφῃ,
καὶ δὲν θὰ τρώμε λάχανα γιὰ τὸ 'δικό σας κέφι.

Π.—Γειά σου, ἀσίκη Φασουλῆ...

Φ.—

Καὶ ἄλλα θὰ τοὺς ψάλλω

θέλω κι' ἐγὼ τὸ ἄκτι μου μὴ καὶ καλὴ νὰ βγάλω

Φτοῦ! κακὸ χρόνον νάχετε, διαδίου μασκαράδες,

ποῦ μᾶς ἐκουβαλήσατε τοῦ κόσμου τῆς φεργάδες,

καὶ μᾶς τοιλιπορδίζετε κάθε στιγμὴ καὶ ὥρα

πῶς θὰ μᾶς ἀποκλείσετε μὲ τὰ θωρακοφόρα.

Ἐμπρὸς λοιπὸν, κανάγηδες, ἐμπάτε μὲς 'στὰ πλοῖα

ἃς μᾶς ἀφήσιν μοναχοὺς κι' ἡ φίλη μᾶς Γαλλία,

ἃς ἀρνηθοῦν βοήθειαν 'στοὺς Ἕλληνας κι' οἱ Ρῶσοι

δὲν θέλουμε, βρὲ Περικλῆ, κανέναν νὰ μᾶς σώσῃ.

Π.—Ζήτην λοιπὸν, βρὲ Φασουλῆ, ὁ πόλεμος καὶ πάλι.

Φ.— Ἄς σηκωθοῦν εἰς τὸ φτερό μικροὶ τε καὶ μεγάλοι,

ἃς ἀκουσθῇ ἀπὸ παντοῦ ἐλευθερίας καμπάνα,

'στὴν ἀγκαλιὰ τῆς τὸ παιδί ἃς πάρῃ κάθε μάννα

καὶ ἃς γεμίσῃ τὴν ποδιά μὲ βόλια καὶ φυσέκια

κι' ἃς ἀντηγῇ κλέφτικα μιλήνια καὶ τουφέκια,

καὶ ἃς φορέσουν τὸ σπαθὶ ἐλεύθεροι καὶ δοῦλοι

καὶ πάλιν ἃς ἀναστηθῇ τὸ δοξασμένο Σούλι,

κι' οὔτε γυναῖκα καὶ παιδί χωρὶς σπαθὶ ἃς μείνῃ

κι' ἀπ' ἄκρῃ σ' ἄκρῃ ὅλ' ἡ γῆ στριτόπεδον ἃς γίνῃ.

Π.—Λοιπὸν κι' ἐγὼ, βρὲ Φασουλῆ, τὸ ξίφος θὰ φορέσω,

κι' εἰς τὰ πεδία τῆς τιμῆς ἡρωϊκῶς θὰ πέσω.

Φ.— Τὸ νέον τελεσίγραφον... τὸ 'Ιτζεδδίν... οἱ στέλνουν...

ὁ Μπρίγκεν... ὁ Τραούτεμπεργ... κατὰ διαδίου εἰς

'Ακούω ποδοβολήτον, ὅπλων κλαγγὴν καὶ κύτους...

ἔ! Φεριδούν, δψόμεθα ταχέως εἰς Φιλίππους...

καπνίζεις τὸ τσιμποῦκι σου 'στὸ 'Ιτζεδδίν ἀπάνω,

ἀλλ' ἂν σὲ πιάσω, ἄμοιρε, τί ἔχω νὰ σοὺ κάνω!

Π.—Λοιπὸν οἱ πρέσβεις ἐφυγαν;

Φ.—

Ἐφύγαν οἱ διαδίοι,

κι' ἀπέμειναν οἱ Γραμματεῖς κι' οἱ Φαρισαῖοι ὅλοι.

Π.—Ἐμπρὸς λοιπὸν 'στὰ Σύνορα μὲ βῆμα καταπεινόν.

Φ.— Δὲν ἤθελαν ὁ Θεόδωρος ὀλίγον κατ' ὀλίγον

νὰ κάμῃ τὸν ἀφοπλισμόν καὶ νὰ ὑποχωρήσῃ.

μὰ τώρα 'θύμωσε κι' αὐτὸς καὶ θέλει νὰ κτυπήσῃ

Ἐ. ὀμίζαν, βρὲ Περικλῆ, πῶς ὀμιλοῦν μὲ βλάκα,

δὲν εἰξεύραν ὁ Θεόδωρος πῶς εἶναι μία φάκα,

ὅπου 'μπορεῖ 'στὰ δάκτυλα ἐπάνω νὰ τοὺς παῖξῃ

καὶ Δύσιν καὶ Ἀνατολὴν 'στὸ δίχτυ του νὰ μπλέξῃ.

Κι' ἂν ἐκοφᾷ τὸ χέρι του τὸ ἄκτι μου νὰ βγάλω,

μὰ τώρα τρέχω ἐν σπουδῇ νὰ τοῦ τὸ ξαναβάλω,

γιατ' εἶν' ἀνάγκη, Περικλῆ, νὰ ἔχῃ δύο χεῖρα,

τὴν πάλαι 'στὶ θάνα νὰ κρατῇ καὶ 'στ' ἄλλο τὰ τετάρτα.

Π.—Ζήτην λοιπὸν ὁ πόλεμος...

Φ.—

Ζήτην καὶ πάλιν ζήτην,

καὶ κατὰ πάντων καὶ πασῶν τὸν πόλεμον κηρύττω,

καὶ τρέχω 'στὴν κυρίαν μου, βρὲ Περικλῆ, ὡς τόσο

τὸν τελευταῖον 'ἀσπασμὸν καὶ πάλιν νὰ τῆς δώσω

καὶ νὰ τῆς πῶ μὲ δάκρυα πῶς ἂν καμνιὰ ἡμέρα

νεκρὸν μὲ ρίψῃ κατὰ γῆ, βασιδοῦζόκου σφαῖρα,

'στὸν Δεληγιάννη τότε πρὶν τὸ βλέμμα τῆς νὰ στρέψῃ

κι' αὐτὸς τῆς δίνει λάχανα τὸ σπῆτι τῆς νὰ θρέψῃ.

Π.—Τὸ πᾶν λησμονεῖ, Φασουλῆ, πρὸς χάριν τῆς πατρίδος

καὶ πέσε μετ' ἐμοῦ νεκρὸς ἐπάνω τῆς ἀσπίδος.

Φ.— Ὁ Φεριδούν... τὸ 'Ιτζεδδίν... οἱ τῆς Εὐρώπης στέλνουν...

ὁ Μπρίγκεν... ὁ Τραούτεμπεργ... κατὰ διαδίου εἰς

Ἐμπρὸς 'στὰ Σύνορα, παιδιὰ, κι' ἡ θάνατος ἡ νίκη...

Π.—Ὅρσε καὶ 'λίγαις καρδιχαῖς ὡς εἶδος χαρτίζικα.